

РЕШЕНИЕ

№ 238

гр. Русе, 06.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ, ПЪРВИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Татяна Черкезова

Членове: Николинка Чокоева
Милен П. Петров

при участието на секретаря Тодорка Недева
като разгледа докладваното от Милен П. Петров Въззивно гражданско дело
№ 20224500500341 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК.

Въззивното производство е образувано по жалба на Р. Д. Г. от гр.Р., против Решение №560/05.05.2022г. на Районен съд-Русе, постановено по гр.д.№5252/2021г. с което е уважен предявения против него иск за унищожаване на отказ от наследство, с правно основание чл.56 ЗН. Жалбоподателят излага доводи за недопустимост и неправилност на решението и моли въззивният съд да го отмени и вместо него да бъде постановено друго, с което искът да бъде отхвърлен.

Ответникът по жалбата Ив. Ив. Х. от гр.Р., чрез редовно упълномощен процесуален представител, изразява становище, че същата е неоснователна. Моли въззивният съд да потвърди първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Въззивният съд след като прецени доводите на страните, доказателствата по делото и съобразно правомощията си по чл.269 ГПК, приема следното:

Производството пред първоинстанционния съд е образувано по искова молба на Ив. Ив. Х. от гр.Р. против Р. Д. Г. от гр.Р., с която е предявен иск по чл.56 ЗН за унищожаване по отношение на ищеца отказа от наследството на С.М.Д., поч. на 22.03.2015г., б.ж. на гр.Хасково, направен от ответника със заявление от 14.05.2021г., който отказ е вписан в особената книга на Районен съд-Хасково, съгласно определение по ч.гр.д. №1008/2021г. От представените по делото доказателства се установява, че срещу ответника

Г. в полза на ищеца е издаден изпълнителен лист №260755/29.03.2021г. въз основа на Присъда №260035/23.02.2021г. по НЧХД №1872/2020г. по описа на РС-Русе, за заплащане на сумата от 15000.00лв.-обезщетение за неимуществени вреди и 1500.00лв.-деловодни разноси. За събиране на вземанията ищецът е образувал изп.д.№ 285/2021 г. по описа на ЧСИ В.М.. При извършената проверка на имуществото на длъжника ЧСИ е установил, че по наследство от майка си С.М.Д., починала на 22.03.2015 г., Г. притежава и е декларирал ¼ ид.част от недвижими имоти в гр.Х.: апартамент по ул.“Ц.С.“ *-*, ет.*, ап.*, от 91 кв.м. и гараж в кв.“Куба“ от 20 кв.м. Вторият имот, съгласно Справка за вписвания, отбелязвания и заличавания в СВп-Хасково, е продаден от ответника и баща му Д.Г.Д. на 12.11.2019 г. По отношение на апартамента, на 01.04.2021 г. е вписана възбрана в полза на ищеца и с разпореждане от 09.04.2021 г. на помощник ЧСИ П.К., изп.дело 285/2021 г. е изпратено за продължаване на действията на ЧСИ З.З. с район на действие ОС-Хасково, при който делото е образувано под № 299/2021 г. По същото е постъпила молба от длъжника Р.Г. затова, че с ъс заявление от 14.05.2021 г. същият се е отказал от наследството, оставено от наследодателя му С.М.Д., като отказът му от наследство е допуснат от съда по ч.гр.д.№ 1008/21 г. и вписан в специалните за това книги на РС-Хасково по чл.52, вр.с чл.49 от ЗН.

От съдебно удостоверение изх.№52-498, издадено на 14.05.2021г. от РС-Хасково действително се установява, че длъжникът Р. Д. Г. е направил отказ от наследството, оставено от наследодателя му С.М.Д., поч. на 22.03.2015г., б.ж. на гр.Хасково, който отказ е вписан в особената книга на Районен съд – Хасково, съгласно определение по ч.гр.д. №1008/2021г.

При така установената фактическа обстановка въззивният съд намира, че обжалваното решение, с което е уважен иска по чл.56 ЗН и е унищожен в полза на Ив. Ив. Х. отказа от наследството на С.М.Д., поч. на 22.03.2015г., б.ж. на гр.Хасково, направен от Р. Д. Г., е правилно и следва да бъде потвърдено, по следните съображения : Съгласно чл. 56, ал. 1 и ал. 2 ЗН кредиторите на лицето, което се е отказало от наследството, могат да искат унищожението на отказа в своя полза, доколкото не могат да се удовлетворят от имуществата на наследника. Искът за това може да се предяви в едногодишен срок от узнаването за отказа, но не по-късно от три години след отказа. В случая отказът от наследство е извършен на 14.05.2021г., исковата молба е депозирана в съда на 27.05.2021г.- в едногодишен срок от извършване на отказа. В първоинстанционното производство ищецът по делото е установил качеството си на кредитор на ответника, ангажирал е доказателства за наличието на имущество в патримониума на наследодателката, както и извършения отказ от наследника Г., с който уврежда интересите на своя кредитор. Отказът от наследство е направен на 14.05.2021г., след издаване на изпълнителен лист №260755- на 29.03.2021г. Ответникът не е посочил доказателства за това, че към деня на настъпване на изискуемостта на задължението му по влязлата в сила Присъда по НЧХД №1872/2020г. по описа на РС-Русе и към деня на направения от него отказ от наследство, е разполагал с имущество, достатъчно да удовлетвори вземанията на своя кредитор- ищеца. Обратно, от множеството справки по приложените изпълнителни дела е видно, че

ответникът няма друго имущество, върху което да може да се насочи принудително изпълнение, освен закупеният от него през 2002 г. л.а., марка „ВАЗ“.Освен това, както е посочено в Решение № 1281/ 21.01.2009 г. на ВКС по гр. д. № 5578/2007 г., II г. о., ответникът може да възразява, че притежава достатъчно имущество за удовлетворяване на кредитора, поради което не следва да се уважава предявеният срещу него иск по чл.56 ЗН, но тези твърдения са в негова полза и той следва да ги установи пред съда, какви доказателства по делото не са представени.

От данните по изпълнителното дело е видно, че не са постъпили никакви суми за погасяване на задължението. Правилни са изводите в обжалваното решение, че към момента на направения отказ от наследство ищецът е кредитор на ответник, който не е разполагал с достатъчно имущество, от което да удовлетвори вземането на ищеца по образуваното изпълнително дело. Правилно първоинстанционният съд е приел, че са налице предпоставките за уважаване на иска по чл.56 ЗН и решението следва да бъде потвърдено.

Следва да се отбележи и че изцяло неоснователни са доводите във въззивната жалба относно недопустимост на обжалваното решение, т.к. РС-Хасково е бил компетентния съд, който следва да се произнесе по иска.Искът по чл.56 ЗН се предявява пред съда, в района на който е постоянният адрес или седалището на ответника/чл.105 ГПК/, а освен това Г. в отговора на ИМ е направил възразение за неподсъдност на делото пред РС-Хасково, поради което и образуваното пред този съд гр.д.№1120/2021г. гр.д. е изпратено по подсъдност на РС-Русе с влязло в сила определение.

Относно наведените от ответника твърдения, че е налице висящност на наказателното дело, предвид подадена от него жалба до ВКС за възобновяване на същото, същите са изцяло несъстоятелни. Налице е влязла в сила присъда, въз основа на която ищецът се е снабдил с годен изпълнителен титул по чл.404 и сл.ГПК вр.чл.412 НПК. Съгласно чл.420 НПК само осъденият за престъпление от общ характер може да направи искане за възобновяване на наказателното производство, като искането за възобновяване не спира изпълнението на присъдата. Освен това, производството по възобновяване е прекратено с протоколно определение от 18.05.2022г. по н.д.№328/2022г. на ВКС, I н.о./вж. л.26 от настоящето дело/.

Съгласно чл.78 ГПК жалбоподателят дължи на въззиваемия разноските по делото.

Мотивиран така, Русенският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 560/05.05.2022г., постановено по гр.д.№ 5252/ 2021г. по описа на Районен съд-Русе.

ОСЪЖДА Р. Д. Г., ЕГН ***** от гр.Р. да заплати на Ив. Ив. Х., ЕГН ***** от гр.Р., сумата от 600.00 лв.- разноски за въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на

страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____